

ÖRÖKKÖN ÖRÖKKÉ, VAGY CSAK EGY MEGHATÁROZOTT IDEIG

A Bibliában sokszor találkozunk olyan kijelentéssel, mintha Isten büntetése a gonoszok felé az egész örökkévalóságra kiható, állandó gyötrelmet jelentene. Erre azonban csak a felszínes bibliaismeret alapján lehet következtetni. Sokakat megtéveszt a Bibliánknak az a kijelentése, amit a magyar fordítások úgy adnak vissza, hogy a gonoszok szenvedése „örökkön örökké” fog tartani. A görög kifejezés azonban nem kifejezetten ezt mondja. Az eredeti szöveget „*eisz aiónasz aiónon*” szó szerinti fordításban inkább így kellene visszaadni: „*az időnek idejéig*”. Ez pedig azt jelenti, hogy a gonoszok szenvedése az Isten által teremtett időnek csak egy meghatározott idejéig fog tartani. Az „örökkön örökké”-nek fordított kifejezés klasszikus értelmezése ugyanis teljesen ellentmond a Bibliának azokkal a kijelentéseivel, amiket a gonoszok végső sorsával kapcsolatban ad.

Az Ószövetség héber szövege az „örök” szóra az „*olám*” szót, és az Újszövetség görög szövege az „*aion*” szót; melléknévként pedig az „*aionosz*” szót használja. A különböző újtestamentumi szótárakban az „*aion*” szónak igen sokféle jelentése van. Az „*aion*” és „*aionosz*” – mint főnév és melléknév – jelentése lehet: hosszú idő, régidő, ősidő, hajdankor; negatív értelemben pedig: soha, soha többé, befejezés, életfogytiglan, generációk, jövőbeli korszak, állandóan, tartósan.

Néhány példa ennek a szónak a bibliai használatára: 2Móz. 21. fejezet 5-6. versében azt mondja az Írás a héber szolgák jogaival kapcsolatban: „*De ha a szolga azt mondaná: szeretem az én uramat, az én feleségemet és fiamat, nem akarok felszabadulni; akkor vigye őt az ő ura a bírák elé, és állítsa az ajtóhoz vagy az ajtófélféhez, és az ő ura fúrja át az ő fülét árral; és szolgálja őt **mindörökké**.”. Itt a **mindörökké***

kifejezés egyszerűen csak azt jelenti, hogy mindaddig, amíg él. Majd 2Móz 29,9-ben azt olvashatjuk, hogy Áronnak és fiainak kell a papi szolgálatot végezni **örök** rendelés szerint. Mindemellett tudjuk, hogy az ó-szövetségi áldozati és papi szolgálatot Krisztus bevégezte és leváltotta, mert helyette a Melkisédek rendje szerinti papság lépett életbe. Vagyis az örök szó itt is csak egy meghatározott időt jelent.

Az örök szó jelentése lehet végtelen is, de csak akkor, amikor az Istennel van kapcsolatban, vagy valamivel, ami Istentől ered, pl. az élet. Ezért jelent az örök élet vég nélküli életet. Ilyen életet azonban nem bírhatnak azok, akik Istentől elszakadtak, vagy elhagyták őt. Az „aion” szónak akkor van még örökkévalóság jellege, ha az egész végtelenségre van kihatása. Ez vonatkozik Jézus megváltási tetteire. *„És tökéletességre jutván, örök üdvösség szerzője lett, mindazokra nézve, akik neki engedelmeskednek.”* (Zsid 5,9). *„És nem bakok és tulkok vére által, hanem az ő tulajdon vére által ment be egyszer s mindenkorra a szentélybe, örök váltságot szerezve.”* (Zsid 9,12).

Ezt az örök üdvösséget, az örök megváltást Jézus a kereszten hozott áldozata által szerezte, ami ugyan csak egyszeri áldozat volt, kihatásában azonban örök és állandó. Ebben az értelemben érvényes az örök szó az „örök tűz”, az „örök ítélet”, az „örök halál”, és az „örök büntetés” kifejezésekre is, mert a hatását nem lehet megszüntetni, végtelen. De nem a tűznek gyötrelmet okozó fennmaradása örök, hanem az ítéletnek és a büntetésnek a visszavonhatatlanságára vonatkozik az örök szó. A Jelenések könyve ezért mondja ki azt, hogy az örökkévalóságba *„nem megy be semmi tisztátalan, sem aki útálatosságot és hazugságot cselekszik, hanem csak akik beíratk az élet könyvébe amely a Bárányé”* (Jel 21,27).

Az igazi problémát dogmatikai szempontból a kárhozát ítéletének örök volta jelentené, ha ez igaz lenne. Hiszen hogyan egyeztethetnénk össze Isten végtelen irgalmát az általa teremtett lények örökkétartó bűnhődésével?

Ha igaz lenne az örök gyötrelem tanítása, akkor ez azt jelentené, hogy a bűn nem lenne kiirtható a világegyetemből. Ha pedig a gonoszok örökké szenvednének, akkor az ő életük is örök élet lenne. Egy ilyen elképzelés azonban teljesen ellentétes a Bibliában adott kinyilatkoztatással.

A pokollal kapcsolatos elképzelés, az örök gyötrelem tana teljesen ellentétben áll azzal, amit a Biblia Istenről állít: „*az Isten szeretet*” (1Jn 4,16). Isten soha sem fogja a Sátán által elcsábított embert örökké szenvedni hagyni, hiszen ez ellentmond azzal, hogy az Isten uralkodásának alapja „*igazság és jogosság*” (Zsolt 89,15). Isten részéről ugyanis igazságtalanság lenne a rövid bűnös földi életért egy végtelen büntetést kiszabni.

A pokolban való végtelen gyötrelemnek nem is az a célja, hogy a bűnöst megjavítsa, hanem csak az egyedek kínzása, épp ezért az örök gyötrelem tana egy értelmetlen és kegyetlen elképzelés. Akik ezt a tant hirdetik, azok ezzel közvetve Istent gyalázzák, és a jellemét hamisan tüntetik fel. Sátánnak volt ez kezdettől fogva a szándéka, hogy Istent rossz színben tüntesse fel a tetemtett világ előtt. Az örök gyötrelem tana azt akarja elhíttetni, hogy Isten egy kegyetlen bosszúálló, aki nem képes megbocsátani, mert örömét leli az ember szenvedésében.

A Szentírás nagyon következetesen és egyértelműen ad kinyilatkoztatást arról, hogy a gonoszok végső sorsa a teljes megsemmisülés. „*Mert ímé eljön a nap, lángoló, mint a sütőkemence, és olyanná lesz minden kevély és minden gonosztevő, mint a pozdorja, és megégeti őket az eljövendő nap.... amely **nem hagy rajtuk gyökeret, sem ágat.***” (Mal 4,1).

Ezt a tűz általi ítéletet nevezi a Biblia, „*második halál*”-nak (Jel 20,14/b). A kárhozat ítélete tehát nemhogy meghosszabbítaná a gonosz emberek szenvedését, hanem minden esetben véget vet annak, ezért attól fogva már „*halál nem lesz többé, sem gyász, sem jajkiáltás, sem fájdalom*” (Jel 21,4).

A Biblia szerint, a második halállal olyan szinten következik be a teljes megsemmisülés, mintha azok az emberek korábban nem is léteztek volna. „***Egy kevés idő még, és nincs gonosz; nézed a helyét, és nincsen ott... De a gonoszok elvesznek, és az Úrnak ellensége, mint a liget ékessége, elmúlik, füstként múlik el.***” (Zsolt 37,10). „***Mert közel van az Úrnak napja minden népek ellen... és olyanok lesznek, mintha nem lettek volna.***” (Abd 15-16).